

høitærede Minister maaste af politiske Grunde ikke at tale med Rigsdagen. Det veed jeg nu ikke, men enten det var Grunden eller ikke, saa var det fuldstændig forkert ikke at henvende sig til Bevillingsmyndigheden for at faae en lovlig Ret til at bygge denne Bygning, som nu var begyndt, fuldstændig færdig. Det fremgaar ganske tydeligt af Ministerens egen Tilstaelse, at han har været vidende om to Gange uden at røre sig, at den paa gjældende Amtmand har overstredet Bevillingen først med en Tjerdedel og siden med det Dobbelte, uden at han sagde det Mindste til det, og oveniikjøbet, at Ministeren har vidst det, da Rigsdagen var samlet, og han kunde skaffe sig den fornødne Bevilling og Godkjendelse fra Rigsdagens Side for, hvad der var stet paa Færverne, samt at han har forsættelig holdt Rigsdagen i Ubundenhed om den Ting, til det var for sent. Jeg tilstaar, at dette er et Forsvar, der er langt, langt værre end den Anklage, jeg reiste mod den høitærede Minister igaar. Ministeren kunde ikke have oplyst eller henledet Opmærksomheden paa Noget for ham mere gravevendt. Saa siger den høitærede Minister, at den 28de December 1881 fik den høitærede Minister endelig at vide, hvorledes det Hele forholdt sig, og saa skrev den høitærede Minister den 25de Februar. Naar, saa overordentlig hurtig var det da ikke, at han vendte fra den 28de December til den 25de Februar, inden han skrev. Det var ikke nogen meget hurtig Forretningsgang at bruge hele den Tid til at spare paa et Brev, og hvorfor har den høitærede Minister ikke i Tide, medens Byggeforetagendet stod paa, konfereret med Arkitekten, thi saa vidt jeg veed, har Arkitekten været hele Tiden herude og var kun paa Færverne i Begyndelsen. Dette var den rette Wei til at skaffe sig Oplysninger om, hvorledes det kunde gaa saa mærkværdig til paa Færverne, og Ministeren kunde da have faaet de Oplysninger, han senere har faaet, nemlig at Amtmanden paa egen Haand vilkaarlig har foretaget Forandringer. Saa søgte den høitærede Minister derefter at forsvare Amtmanden; Ministeren gentog en Breidelse mod mig for, at jeg ikke havde fremdraget, hvad der var til Amtmandens Favn, og han søgte da dække Amtmanden ved de Forklaringer, Amtmanden selv har anført, og at forsvare sig selv med, at Rigsdagen allerede havde faaet Rundskab om denne Sag i den Skrivelse af 13de Marts 1883, som han citerede. Nu skal jeg med Hensyn til det første Spørgsmaal sige, at Amtmanden kan virkelig ikke dækkes, thi jeg har læst Stykker op af Amtmandens Skrivelse, og den høitærede Minister har virkelig ikke kunnet imøde-

gaa Noget af dem. De Forklaringer, der gives, at hans Spisestue er for lille, at Retslokalerne ere for smaa, at han skal have Styrtebad, fordi han har faaet Vadekammer, og alle den Slags Ting ere for mig Noget, man ikke for Alvor kan bruge til Forsvar for Nogetsomhelst. Jeg har været nødt til at fremdrage dem, men jeg tror, at dermed maa man lade det ligge af Hensyn til den paa gjældende Amtmand, thi det er ikke et Forsvar; det er værre end et Forsvar. Den høitærede Minister har i det Mindste selv lige overfor Amtmanden gjort det, idet han har erkjendt, at han var aldeles uberettiget til at foretage det. Saaledes lyder Skrivelsen til Amtmanden. Hvad kan det da nytte, at den høitærede Minister kommer her bagefter og hyderligere spækker Indtrykket af den svage Srettefættelse, han har givet, og siger, at Amtmanden var berettiget til at gjøre det, han har gjort, thi det, han har gjort, var i og for sig formaalstjenligt. (Justitsministeren: Berettiget har jeg ikke sagt, men at det var undskyldeligt!) Nei, der er virkelig ikke Tale om nogen Undskyldning her. Naar Amtmanden overstrider i den Grad, at han fuldstændig forandrer hele Bygningsplanen og lægger Bygningen paa et andet Sted og udfører Lokalerne ikke blot til Nytte, men til sin Behagelighed, medens han bor der . . . (Afbrydelse af Justitsministeren.) . . . ja med Styrtebadet er det dog Tilfældet! (Justitsministeren: Det er kun en Bagatel!) Ja, det er det vel, men dog er det, som jeg siger, og saa Forandringen af Spisestuen da? (Justitsministeren: Den bliver jo ogsaa til Brug for følgende Amtmænd!) Jeg tror, at den høitærede Minister havde gjort bedre i ikke at forsvare Amtmanden, og det Forsvar, den høitærede Minister fører for sig selv med Hensyn til Skylden, er ikke meget værd. Ganske vist staar der i Slutningen af Skrivelsen en ganske lille Bemærkning, som peger noget hen paa, men hvoraf man dog ikke kan se, hvorledes Forholdet er. Der staar i Slutningen af Skrivelsen, som jeg godt kjender, efter som det er denne Skrivelse, jeg ved 1ste Behandling oplæste Stykker af, at der i den oprindelige Plan paa Begjæring af Amtmanden er truffet enkelte Ændringer, som anses fornødne, for at Boligen kan komme til at svare til sin Hensigt, og hvorom Amtmanden paa Ministeriets Foranledning nærmere har udtalt sig. Deraf kan virkelig Ingen faae det Indtryk, at Amtmanden paa egen Haand i meget vigtige Ting kan overstride og tilside sætte Ministeriets bestemte Ordre ikke blot med Hensyn til Planen, men med Hensyn til Overstridelsen. Ved at læse dette,